

Logg från Älva

Datum: 23 oktober 2015

Elevloggare: Fanny Nilsson

Personalloggare:

Position: Smir Marina, Marocko

Segelsättning:

Fart:

Kurs:

Beräknad ankomst till nästa hamn: 26 oktober 2015

Planerat datum för att segla vidare: 25 oktober 2015

Väder: 23 grader och strålande sol.

Elevlogg:

Klockan ringde 06:42 och det tog knappt emot att hoppa ner från våningsängen för att sen klättra upp för stegen till mässen och mötas av ett sömndrucket och numera solbränt lk13. Inte den här morgonen iallafall. Jag skulle ljuga ganska illa om jag sa att jag svävat ur hytten med lyckobubblor varje morgon senaste månaden, men när luften känns som strax under kroppstemperatur, hela Smir badar i ett knallrosa sken det där korta ögonblicket innan solen går upp och man vet att dagen som väntar innehåller äventyr är det svårt att undgå att det är exakt precis såhär livet ska kännas.

Efter ovanstående filosofiskt funderande ute på däck under tandborstningen var det dags att packa tygpåsen och bege sig ut på kajen för räkning (uråldrig metod som används för att Arvid och David ska veta att hela kycklingfarmen har kommit till bestämd tidpunkt då alla skriker sitt nummer på klasslistan så högt man kan). Därefter plockade bussen upp oss och styrde mot dagens destination: Tangier.

Första stoppet var The American School Of Tangier där vi möttes av exalterade lärare och rektor utanför grindarna som vaktades av marockanska poliser. Därifrån fick vi en rundvandring på skolans område innan det var dags att möta skolans elever i biblioteket för att dela ut de sista enkäterna och få så mycket utbyte av varandras kulturer, liv och erfarenheter på en knapp timme. Vid tolvtiden lämnade vi skolan tillsammans med deras historielärare som visade oss runt i staden, pekade ut gamla byggnader, berättade om Marockos historia och tog oss till en utkiksplats över havet. Vi var nog inte fullt så exalterade som det kanske var väntat då vi inte sett så mycket mer än hav, vatten, hav, horisont och åter hav senaste veckorna, men vackert var det.

Eftersom frukosten ätits en timme tidigare en vanligt och lunchen förskjutits nästan två var i alla fall jag redo att äta upp en av samma art som mig själv alternativt dö på fläcken. Mycket låter härligt när Magister Stefansson talar men inte ens på värmländska var "de ä ba å kriga på och bite ihop" något någon ville höra där och då. Som tur var togs vi till ett café som på utsidan kan beskrivas som ett hål i väggen och på insidan som att dö och hamna i himlen om man tycker tallrikar på gula väggar är fint. Där bjöds det på enorma sandkakor och mynta-te innan vi tog oss vidare till den riktiga lunchen; marockansk couscous med kyckling och konstiga grönsaker. Aldrig. Ätit. Mer. Uppskattad. Mat.

Efter lunch fick vi en timme på oss att pruta keramik och fladdriga byxor i gränderna innan bussen väntade på oss för hemfärd till Älva. Kan inte påstå att vägen hem var lika vacker som solnedgången vi fick igår men mig gjorde det inte så mycket. Jag var fullt upptagen med att välja ut bilder hit som inte ens gick att få upp, ha rap-battle till Snook med min busskamrat Linda och njuta av att vara fylld av tacksamhet. Värme, lycka, kärlek och tacksamhet. Tänka sig att just jag, just vi, fått möjligheten att sitta där på en fuktig buss i marockanska bergen med värk i fötter och händer av promenerande och bärande på keramikfat. Allt vi fått se och göra och känna. Jag har haft ganska svårt att ta in att resan faktiskt pågår just här just nu vilket jag tror beror dels på att vi reser med segelbåt och bara ser horisont och delfiner tills man hamnar i ett nytt land och dels att detta är lite för stort att förstå när man är mitt i det. Att vi tagit oss från Arlanda terminal 5 ända ner till Afrika med en segelbåt alltså. Inte många som får en sådan chans under hela livet och här sitter lilla jag och skriver logg som snart börjar bli lite väl flummig. Tror jag får fortsätta på detta spår i min seglingsdagbok istället och sätta punkt här. Diska klart i byssan väntar efter allt kött och potatis till middag, sedan får vi se hur vi tar vara på näst sista kvällen i Marocko.

//Fanny Nilsson

Personallogg:

Det är alltid bra att skriva när man har en fez på huvudet. Man känner sig liksom rolig redan innan texten växer fram. Tanger. Smaka på namnet. Startpunkt på den försvunna diamanten. Ni vet det gamla slitna brädspelet från förr? Nostalgi för oss äldre, okänt för de yngre. Det glädjerika med leenden är att de smittar. Smittan var väl påtaglig när våra elever intervjuade främmande elever på American school of Tangier. En hel epidemi av smil bröt sedan ut när en grupp 7-10-åringar dök upp och fick svara på enkäter. Vår bas var skolans bibliotek som är en oas fylld av behagliga bibliotekarier med genuint intresse för litteratur, sortering och ordning. Det marockanska köket lät oss avnjuta god måltid på deras vis. Couscous var grunden, förstås. Man vill gärna låta sig gå vilse i Tangers

meandrande gränder som lockar med läder och silver, frukter och kläder. Allt som en dröm ur tusen och en natt. Apropå det, sov nu gott alla där ute.

Hälsningar David och Arvid